

Knud Lind (FP):

Der har været en hel del diskussion i dag om det nødvendige i, at man stiller dagsordensforslag, hver eneste gang man har en debat. Jeg tror, forklaringen skal findes et helt andet sted end det blot at tilkendegive sin mening.

Når man i dag har hørt SF's to ordførere, især den til tider noget usaglige argumentation i et ellers meget alvorligt emne, som så munder ud i en fælles dagsorden, der kræver en centralistisk handlingsplan af regeringen inden den 1. januar 1990, kan jeg ikke lade være med at få den mistanke, at Socialdemokratiet mere eller mindre frivilligt er ved at blive spændt for SF's miljøpolitiske vogn. Jeg må advare Socialdemokratiet om, at det er en meget farlig vej at følge.

Vi kan vist alle endnu huske, hvordan Socialdemokratiet lod sig trække rundt i det sikkerhedspolitiske spørgsmål, og især hvor svært det var for Socialdemokratiet at få løsrevet sig fra SF; der skulle faktisk et helt unødvendigt folketingsvalg til, før det lykkedes. Det vil være skadeligt for folkestyret, hvis Socialdemokratiet nu lader sig spænde for SF's miljøpolitiske vogn, især i en tid, hvor Det Radikale Venstre qua sit medlemskab af regeringen er blevet mere og mere afdæmpet.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der foregår endnu forhandlinger her fra tælerstolen.

Knud Lind (FP):

...og disse forhandlinger er ret vigtige.

Når jeg tillader mig den frihed at advare Socialdemokratiet, er det, fordi jeg føler, at den dagsorden, som vi skal til at stemme om, vil kunne koste mange arbejdspladser, og jeg er ikke sikker på, at de socialdemokratiske kernevælgere vil tilslutte sig SF's overbudspolitik inden for det miljømæssige område, når de opdager, at det koster deres arbejdspladser.

Socialdemokratiet bliver en slags gidsel hos SF næsten på samme måde, som miljøministeren er blevet fanget af sin egen fortid. Miljøministeren siger ét og stemmer noget andet. Forskellen er dog, at miljøministeren, på trods af sin grønne fortid, i det mindste i denne afstemningssituation er i stand til at beherske sig og se realiteterne i øjnene og stemme nej til SF's dagsordensforslag. Derfor vil jeg advare Soci-

aldemokratiet imod, at det efter at have været spændt for de sikkerhedspolitiske SF-dagsordener nu lader sig spænde for de miljøpolitiske dagsordener fra SF.

Jeg kan kun rose ministeren for, at hun ikke ryster på hånden, når hun om et øjeblik stemmer nej til denne dagsorden fra SF og S.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 16 af Leif Hermann (SF) og Baadsgaard (S) (se foran)

forkastedes, idet 53 (S, SF, KRF) stemte for, 58 (KF, V, FP, RV, CD, Steenholdt (Grønll.)) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 97:

Forslag til lov om ophævelse af lov om et teknologinævn.

Af Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 15/11 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):**

Der har været sagt meget om Teknologinævnet de seneste år, og alle ved, at jeg ikke har været begejstret tilhænger af denne nye konstruktion. Når man på den måde står med en nydannelse, som man ikke synes er ideel, er der to muligheder: enten at man nedlægger den, eller at man prøver at forbedre den.

Det er aftalt i foråret i forbindelse med regeringsdannelsen, at de tre regeringspartier i enighed nu går ind for at forbedre Teknologinævnet og ikke nedlægge det. Og denne aftale er jeg naturligvis som undervisnings- og forskningsminister nødt til at overholde.

Jeg vil gerne føje til, at jeg også ser adskillige muligheder for, at vi kan få noget bedre, måske endda noget godt, ud af Teknologinævnet. Man har trods alt tilsvarende konstruktioner i